Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου: Η θεραπεία των δύο τυφλών (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Αυγούστου, 2016

(Ματθ. θ΄ 27-35)

Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν

ὁμιλία αβ΄

α΄. Γιατὶ τάχα τοὺς σέρνει μαζί του ἐνῶ φωνάζουν; Πάλι**ἐδῶ θέλει νὰ μᾶς διδάξη νὰ ἀποφεύγωμε τὴ δόξα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν κόσμο** . Ἦταν κοντὰ τὸ σπίτι καὶ τοὺς ὁδηγεῖ ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύση μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κι αὐτὸ εἶναι φανερὸ ἀπὸ ὅ,τι τοὺς εἶπε, νὰ μὴν ποῦν τίποτα σὲ κανένα. Καὶ δὲν εἶναι μικρὴ αὐτὴ ἡ κατηγορία ποὺ δέχωνται οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν οἱ τυφλοὶ μὲ χωρὶς μάτια ἀπὸ τὴν ἀκοὴ μονάχα δέχωνται τὴν πίστη, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἄν καὶ βλέπουν τὰ θαύματα κι ἔχουν μάρτυρα γιὰ ὅσα γίνονται τὴν ὅραση, τὰ ὁλότελα ἀντίθετα κάνουν. Προσέξετε καὶ τὴν προθυμία τῶν τυφλῶν καὶ ἀπὸ τὶς κραυγὲς κι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ συνάντηση. Οὔτε δηλαδὴ πλησίασαν μόνο ἀλλὰ καὶ φώναζαν δυνατὰ καὶ τίποτα δὲν ἤθελα παρὰ εὐσπλαχνία. Τὸν ἀποκαλοῦσαν Γιὸ τοῦ Δαυΐδ, γιατὶ τὸ ὄνομα τοὺς φαινόταν τιμητικό. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις καὶ οἱ προφῆτες ἔτσι καλοῦσαν τοὺς βασιλιάδες, ποὺ ἤθελαν νὰ τιμήσουν καὶ νὰ τοὺς παρουσιάσουν μεγάλους. Κι ὅταν τοὺς ὡδήγησε στὸ σπίτι, τοὺς ἀπευθύνει δεύτερη ἐρώτηση. **Σὲ πολλὲς περιπτώσεις φρόντιζε νὰ κάνη τὶς θεραπείες του, ἀφοῦ τὸν ἱκέτευαν, γιὰ νὰ μὴ νομίση κανένας ὅτι ἀπὸ φιλοδοξία ἔτρεχε νὰ θαυματοποιῆ**. Κι ὄχι γι’ αὐτὸ μονάχα ἀλλὰ **γιὰ νὰ δείξη πὼς ἦσαν ἄξιοι γιὰ τὴ θεραπεία** καὶ γιὰ νὰ μὴ λένε ὅτι ἀφοῦ ἀπὸ εὐσπλαχνία ἔσωζε, ἔπρεπε νὰ σωθοῦν ὅλοι. Ἔχει καὶ ἡ φιλανθρωπία τὴ δικαιολογία της, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν **πίστη ἐκείνων ποὺ σώζονται**. Δὲ γυρεύει ὅμως ἀπ’ αὐτοὺς τὴν πίστη μόνο γι’ αὐτό, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν ἀποκάλεσαν Γιὸ του Δαυΐδ, θέλοντας νὰ τοὺς ὁδηγήση ἀκόμα ψηλότερα καὶ διδάσκοντάς τους νὰ φαντάζωνται γιὰ ἐκεῖνον αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε τοὺς λέει· Πιστεύετε ὅτι μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό; Δὲν τοὺς εἶπε· πιστεύετε ὅτι μπορῶ νὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα μου, ὅτι μπορῶ νὰ προσευχηθῶ ἀλλὰ ὅτι **ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό**. Κι ἐκεῖνοι Ναί, Κύριε, τοῦ λένε. Δὲν τὸν ἀποκαλοῦν πιὰ Γιὸ τοῦ Δαυΐδ ἀλλὰ ἀνεβαίνουν ψηλότερα καὶ ὁμολογοῦν πὼς εἶναι Κύριος. Καὶ τότε αὐτὸς βάζει τὸ χέρι ἀπάνω τους λέγοντας. Ἂς

γίνῃ κατὰ τὴν πίστη σας. Αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ ἐνισχύση τὴν πίστη τους καὶ νὰ δείξη πὼς **συμμετέχουν στὸ θαῦμα**, καὶ δείχνοντας ὅτι τὰ λόγια του δὲν ἦσαν γιὰ νὰ τοὺς κολακέψουν. Οὔτε εἶπε· ἄς ἀνοίξουν τὰ μάτια σας. Ἄς σᾶς γίνη κατὰ τὴν πίστη σας. Αὐτὸ σὲ πολλοὺς ἀπὸ ὅσους τὸν ἐπλησίασαν τὸ εἶπε, ἀπὸ φροντίδα**νὰ τονίση τὴν πίστη ποὺ ἔβλεπε στὴν ψυχὴ τους** πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπεία τοῦ σώματος. Ἔτσι καὶ σ' ἐκείνους θὰ ἔδινε περισσότερη τιμὴ καὶ ἄλλους θὰ τοὺς ἔκανε πιὸ πρόθυμους. Ἔτσι καὶ στὸν παραλυτικό. Προτοῦ συσφίξη τὶς ἀρθρώσεις σηκώνει τὴν ψυχή του ποὺ ἦταν πεσμένη λέγοντας· θάρρος παιδί μου, συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου. Καὶ τὴ μικρὴ κόρη, ἀφοῦ ἀνάστησε, τὴν ἐκράτησε καὶ μὲ τὸ φαγητὸ τῆς ἔμαθε τὸν εὐεργέτη της. Καὶ στὴν περίπτωση τοῦ ἑκατοντάρχου ἔκαμε τὸ ἴδιο, **ἐξαρτῶντας τα ὅλα ἀπὸ τὴν πίστη**. Ἀλλὰ καὶ τοὺς μαθητάς του γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσει ἀπὸ τὴν τρικυμία, τοὺς ἐλευθέρωσε πρῶτα ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστία. Ἔτσι λοιπὸν κι ἐδῶ. Καὶ πρὶν ἀκόμα ἐκεῖνοι φωνάξουν, ἐγνώριζε τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς τους. Γιὰ νὰ δημιουργήση ὅμως καὶ σ' ἄλλους τὴν ἴδια προθυμία, τοὺς φανερώνει καὶ στοὺς ἄλλους, δείχοντας μὲ τὴ θεραπεία τὴν κρυμμένη πίστη τους.

Μετὰ τὴ θεραπεία τοὺς προστάζει νὰ μὴν ποῦν σὲ κανέναν τίποτα κι ὄχι ἁπλᾶ ἀλλὰ πολὺ ἔντονα. Τοὺς μίλησε ὁ Ἰησοῦς αὐστηρὰ καὶ τοὺς εἶπε· Προσέξετε, νὰ μὴ μάθη κανείς. Αὐτοὶ ὅμως βγῆκαν καὶ διέδωσαν τὴ φήμη σ' ὅλη ἐκείνη τὴν περιοχή. Ἐκεῖνοι δὲν κρατήθηκαν ἀλλὰ ἔγιναν κήρυκες κι εὐαγγελισταί του καὶ δὲν ἐκράτησαν τὴ διαταγὴ νὰ φυλάξουν κρυφὸ τὸ θαῦμα. **Κι ἄν ἄλλη φορὰ λέγει *Πήγαινε καὶ νὰ διηγιέσαι τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ* δὲν εἶναι ἐκεῖνο ἀντίθετο μὲ τοῦτο, ἀλλὰ ὁλότελα σύμφωνο**. **Μᾶς μαθαίνει νὰ μὴ λέμε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ ἐμποδίζωμε ὅσους θέλουν νὰ μᾶς ἐγκωμιάζουν. Ἂν ὅμως ἡ δόξα ἀποδιδόταν στὸ Θεό, ὄχι μόνο νὰ μὴν ἐμποδίζωμε ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβάλλωμεν νὰ γίνεται αὐτό**. Ὅταν αὐτοὶ ἔβγαιναν, λέει, νὰ καὶ τοῦ φέρνουν ἕνα μουγγό, δαιμονισμένο. **Δὲν ἦταν φυσικὴ ἀσθένεια ἀλλὰ δαιμονικὴ ἐπιβουλὴ, γι' αὐτὸ καὶ χρειάζεται νὰ τὸν φέρουν ἄλλοι** . Ἀφοῦ ἦταν ἄλαλος δὲν μποροῦσε νὰ παρακαλέση ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, οὔτε ἄλλους νὰ παρακαλέση ἀφοῦ ὁ δαίμονας εἶχε δέσει τὴ γλῶσσα καὶ μαζὶ μὲ τὴ γλῶσσα εἶχε δεσμεύσει καὶ τὴν ψυχή. **Γιὰ τοῦτο ἀπ' αὐτὸν δὲν ζητεῖ πίστη**, ἀλλὰ τὸν θεραπεύει ἀμέσως.Ὅταν βγῆκε ὁ δαίμονας, μίλησε ὁ μουγγός. Ἐκδήλωσαν τὸ θαυμασμό τους οἱ ἄνθρωποι· ποτὲ δὲν ξαναέγινε ἔτσι στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Αὐτὸ ποὺ πιὸ πολὺ τάραζε τοὺς Φαρισαίους ἦταν ὅτι τὸν ἐθεωροῦσαν πρῶτο ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς παλιούς. Καὶ τὸν θεωροῦσαν πρῶτο ὄχι γιατὶ θεράπευσε ἀλλὰ γιατὶ θεράπευσε εὔκολα, γρήγορα, ἄπειρες κι ἀνίατες ἀρρώστιες. Ὁ λαὸς ἔτσι σκεφτόταν.

β΄. Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ὁλότελ' ἀντίθετα. Ὄχι μόνο διαβάλλουν ὅσα ἔγιναν, ἀλλὰ δὲν ντρέπονται νὰ ἀντιφάσκουν στὸν ἑαυτό τους. Ἔτσι εἶναι ἡ πονηρία. Τί ἰσχυρίζονται; Στὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων βγάζει τοὺς δαίμονες. Ὑπάρχει πιὸ ἀνόητη σκέψη ἀπ'

αὐτή; Γιατὶ βέβαια ὅπως λέει πιὸ πέρα **εἶναι ἀντιφατικὸ ἕνας δαίμονας νὰ διώχνη ἄλλον**. Συνηθίζει ἐκεῖνος νὰ διοργανώνη τὰ δικά του, ὄχι νὰ τὰ διαλύη. Ἐξ ἄλλου αὐτὸς δὲν ἔβγαζε μονάχα δαίμονα ἀλλὰ καὶ λεπροὺς ἐκαθάρισε καὶ νεκροὺς ἀνάστησε καὶ θάλασσα κόπασε καὶ ἁμαρτίες συγχώρησε καὶ τὴ βασιλεία ἐκήρυξε καὶ στὸν Πατέρα ὡδήγησε. Αὐτὰ οὔτε θὰ ἀποφάσιζε οὔτε θὰ μποροῦσε ποτὲ ἕνας δαίμονας νὰ τὰ πραγματοποιήση. Γιατὶ **οἱ δαίμονες ὁδηγοῦν στὰ εἴδωλα κι ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μᾶς πρασύρουν ν' ἀπιστοῦμε στὴ μέλλουσα ζωή**. Ὁ δαίμονος εὐεργετεῖ, ὅταν ὑβρίζεται, ἀφοῦ κι ὅταν δὲν ὑβρίζεται βλάπτει ἐκείνους ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ τὸν τιμοῦν. Ὁ Χριστὸς ὅμως κάνει τὸ ἀντίθετο. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς ὕβρεις καὶ τὶς κακολογίες ἐρχόταν λέγει, στὶς πόλεις ὅλες μὲ τὴ σειρὰ καὶ τὰ χωριά, μιλῶντας στὶς συναγωγές τους, κηρύσσοντας τὸ εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας καὶ θεραπεύοντας κάθε ἀσθένεια καὶ κάθε πάθος. **Κι ὄχι μόνο δὲν τοὺς ἐτιμώρησε γιὰ τὴν ἀναισθησία τους ἀλλὰ μήτε κἄν τοὺς ἐμάλλωσε** . Τὸν ἴδιο καιρὸ καὶ τὴν πραότητά του ἔδειχνε καὶ μ' αὐτὴ φανέρωνε τὴν κακολογία. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἤθελε μὲ τὰ θαύματα ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν νὰ δώση ἰσχυρότερη ἀπόδειξη καὶ τότε νὰ ἐπιφέρη καὶ τὸν ἔλεγχο μὲ τοὺς λόγους του. Πήγαινε λοιπὸν μὲ τὴ σειρὰ καὶ στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά καὶ στὶς συναγωγές τους. Καὶ**μᾶς διδάσκει ἔτσι ν' ἀμείβωμε ὅσους μᾶς κακολογοῦν, ὄχι μὲ δικές μας κακολογίες ἀλλὰ μὲ πιὸ μεγάλες εὐεργεσίες**. Γιατὶ ἄν εὐεργετῆς τοὺς ὁμοδούλους σου ὅ,τι κι ἄν σοῦ κάνουν, **ὄχι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ τὸ Θεό** , μὴ σταματήσης νὰ εὐεργετῆς, γιὰ νὰ εἶναι μεγαλύτερος ὁ μισθός σου. Γιατὶ **αὐτὸς που παύει νὰ εὐεργετῆ, ὅταν τὸν κακολογήσουν δείχνει ὅτι εὐεργετοῦσε γιὰ τὸν ἔπαινό του κι ὄχι τὸ Θεό**. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς διδάσκοντάς μας ὅτι ἀπὸ καλωσύνη μονάχα προχωροῦσε στὸ ἔργο του, δὲν περίμενε νἀρθοῦν μόνο κοντά του, οἱ ἄρρωστοι ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πήγαινε ἀμέσως σ' αὐτούς. Καὶ τοὺς πήγαινε δυὸ μέγιστα ἀγαθά, ἕνα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας κι ἄλλο τὴ θεραπεία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Καὶ δὲν περιφρονοῦσε καμμιὰ πόλη καὶ δὲν προσπερνοῦνε κανέναν χωριό, ἀλλὰ ἐπισκεπτόταν κάθε τόπο. Δὲ σταματᾶ ἐδῶ, ἀλλὰ προσθέτει κι ἄλλη φροντίδα. Ὅταν εἶδε, λέει, τὸν κόσμο τοὺς λυπήθηκε ποὺ ἦσαν ταλαιπωρημένοι κι ἀπορριγμένοι σὰν πρόβατα ποὺ δὲν εἶχαν βοσκό. Καὶ παρατηρεῖ στοὺς μαθητάς του· εἶναι πολὺς ὁ θερισμὸς ἀλλὰ λίγοι οἱ ἐργάτες. Παρακαλέστε λοιπόν τὸν Κύριο τοῦ θερισμοῦ νὰ βγάλη κι ἄλλους ἐργάτες στὸν θερισμό του. Προσέξετε πάλι τὴν **ἔλλειψη κενοδοξίας**. Γιὰ νὰ μὴν προσελκύση ὅλους στὸν ἑαυτό του, στέλνει τους μαθητάς, ἄν κι ὄχι μόνο γι' αὐτό. Θέλει καὶ νὰ τοὺς ἀσκήση καὶ προπονημένους μέσα στὴν παλαίστρα τῆς Παλαιστίνης νὰ τοὺς ἀποδώση στοὺς ἀγῶνες τῆς οἰκουμένης. Γι' αὐτὸ κι ὁρίζει τὴν προπόνηση μεγαλύτερη ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ὅπως ταιριάζε στὴν ἱκανότητά τους, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν εὐκολότερα τοὺς ἀγῶνες ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν. Σὰν ἀδύνατους νεοσσοὺς ποὺ τοὺς προετοιμάζουν οἱ γονεῖς τους γιὰ νὰ πετάξουν. Κι ἀμέσως τοὺς κάνει θεραπευτάς σωμάτων, φυλάγοντας γι' ἀργότερα τὴ θεραπεία τῆς ψυχῆς ποὺ προηγεῖται. Καὶ προσέξετε πῶς δείχνει εὔκολο κι ἀπαραίτητο τὸ πρᾶγμα. Λέει ὅτι ὁ θερισμὸς εἶναι πολύς, ἀλλὰ οἱ ἐργάτες λίγοι. Δὲν σᾶς στέλλω στὴ σπορά, λέει, ἀλλὰ στὸ θερισμό. Τὸ ἔλεγε ἀλλοιῶς στὸν Ἰωάννη. Ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καὶ σεῖς

καρπωθήκατε τοὺς κόπους τους. Αὐτὰ τὰ ἔλεγε, γιὰ νὰ ἡσυχάση τὸ πνεῦμα τους καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνη καὶ νὰ δείξη ὅτι ἔφτασε ὁ μεγαλύτερος κόπος. Τρέχει κι ἐδῶ**ἀπὸ φιλανθρωπία, ὄχι γι' ἀμοιβή**. Τοὺς λυπήθηκε ἐπειδὴ ἦσαν ταλαιπωρημένοι κι ἀπορριγμένοι σὰν πρόβατα ποὺ δὲν εἶχαν βοσκό. Αὐτὴ ἡ κατηγορία ἀπευθύνεται στοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, γιατὶ ἄν καὶ ποιμένες, ἐφέρονταν σὰν λύκοι. Ὄχι μονάχα δὲν βοήθησαν τὸν κόσμο ἀλλὰ κατάστρεφαν καὶ τὴν προκοπή του. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ κόσμος ἐθαύμαζαν κι ἔλεγαν ποτὲ δὲ θὰ ξανάγινε αὐτὸ στὸν Ἰσραηλιτικό λαό, αὐτοὶ ἔλεγαν τ' ἀντίθετα, ὅτι στὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων βγάζει τὰ δαιμόνια. Ἐργάτες πάλι ἐδῶ ἀποκαλεῖ τοὺς δώδεκα μαθητάς. Καὶ μὲ τὸ νὰ πῆ οἱ ἐργάτες εἶναι λίγοι, τοὺς πρόσθετε κι ἄλλους; Ὄχι, ἁπλῶς ἀπέστειλε αὐτούς. Καὶ γιατὶ ἔλεγε παρακαλέστε τὸν Κύριο τοῦ θερισμοῦ νὰ βάλη στὸ θερισμό του ἐργάτες, χωρὶς νὰ προσθέση κανένα στὴ δωδεκάδα τους; Γιατὶ καὶ δώδεκα ποὺ ἦσαν, τοὺς εἶχε κάμει πολλούς, ὄχι ἐπειδὴ αὔξησε τὸν ἀριθμὸ τους ἀλλὰ γιατὶ τοὺς ἐχάρισε τὴ δύναμη.

γ΄. Κι ὕστερα δείχοντας πόσο μεγάλο εἶναι τὸ δῶρο τοὺς προτρέπει· Παρακαλέστε τὸν Κύριο τοῦ θερισμοῦ καὶ ὑπονοεῖ τὸν ἑαυτὸ του ποὺ ἔχει τὸ κῦρος. Γιατὶ ὅταν τοὺς εἶπε παρακαλέστε τὸν Κύριο τοῦ θερισμοῦ τοὺς χειροτονεῖ ἀμέσως, ὑπενθυμίζοντάς τους καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννη καὶ τὸ ἁλώνι καὶ τὸ λίχνισμα καὶ τὸ ἄχυρο καὶ τὸ σιτάρι. Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι γεωργὸς εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ ἴδιος Κύριος τοῦ θερισμοῦ καὶ πάλι ὁ Κύριος τῶν προφητῶν. Γιατὶ ἄν ἔστειλε νὰ θερίσουν, εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν ἔστειλε νὰ θερίσουν τὰ ξένα ἀλλὰ ὅσα ἔβαλε νὰ σπείρουν οἱ προφῆτες του. Καὶ δὲν τοὺς ἐνθάρρυνε μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, μὲ τὸ νὰ καλέση θερισμὸ τὴν ὑπηρεσία τους ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ τοὺς κάμη ἱκανοὺς γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους. Καὶ ἀφοῦ κάλεσε τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ἔδωσε ἐξουσία πάνω σ' ἀκάθαρτα πνεύματα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ βγάζουν καὶ νὰ θεραπεύουν κάθε ἀσθένεια καὶ κάθε πάθος. **Δὲν τοὺς εἶχε ἀκομα δοθῆ τὸ Πνεῦμα. Κι αὐτὸ ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη δοξασθῆ, ὅπως λέει. Πῶς λοιπὸν ἔβγαζαν τὰ πνεύματα;** Μὲ τὴ δύναμη τῆς διαταγῆς καὶ τῆς ἐξουσίας του. Προσέξετε καὶ τὴν κατάλληλη ὥρα τῆς ἀποστολῆς. Δὲν τοὺς ἔστειλε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀλλὰ ἀφοῦ σὲ ἐπαρκὴ βαθμὸ τὸν εἶχαν ἀκολουθήση καὶ εἶδαν καὶ τὸ νεκρὸ νὰ ἔχη ἀναστήσει καὶ τὴ θάλασσα νὰ ἔχη ἐπιτιμήσει καὶ τοὺς δαίμονες νὰ ἔχη βγάλει καὶ τὸν παραλυτικὸ νὰ ἔχη σφίξει, καὶ τὶς ἁμαρτίες νὰ ἔχη συγχωρήσει καὶ τὸν λεπρὸ νὰ τὸν ἔχη καθαρίσει κι ἀφοῦ εἶχαν λάβει ἱκανοποιητικὴ ἀπόδειξη γιὰ τὴ δύναμή του καὶ μ' ἔργα καὶ μὲ λόγους, τότε μόνο τοὺς στέλλει. Καὶ πάλι δὲν τοὺς στέλλει σὲ ἀποστολὴ ἐπικίνδυνη –κανένας κίνδυνος δὲν ἦταν στὴν Παλαιστίνη- ἀλλὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουν κακολογίες μονάχα. Ὡστόσο προλέγει καὶ τοὺς κινδύνους προετοιμάζοντάς τους ἀπὸ πιὸ μπρὸς καὶ μὲ τὴν ἀδιάκοπη ὑπόμνηση τοὺς δημιουργεῖ διάθεση ἀγωνιστική. Κι ὡς τώρα δύο ζεύγη ἀποστόλων ἀναφέρει, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννη, κι ἔπειτα ἀπ' αὐτοὺς ἔδειξε ὅτι εἶχε κληθῆ ὁ Ματθαῖος· γιὰ τὴν κλήση καὶ τὴν ὀνομασία ὅμως τῶν ἄλλων καθόλου δὲν εἶχε μιλήσει. Γι' αὐτὸ ἐδῶ ἀναγκαστικὰ παραθέτει τὸν κατάλογο καὶ τὸν ἀριθμό τους καὶ

μᾶς γνωρίζῃ τὰ ὀνόματά τους μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο· **τῶν δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματα εἶναι αὐτά**: Πρῶτος ὁ Σίμων ποὺ λέγεται Πέτρος. Ἦταν ἄλλος ὁ Σίμων, ὁ Κανανίτης. Κι ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσακριώτης καὶ ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰακώβου· καὶ ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου καὶ ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου. Ὁ Μᾶρκος τοὺς ἀναφέρει κι ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία τους ὕστερ’ ἀπὸ τοὺς δυὸ κορυφαίους βάζει τὸν Ἀνδρέα. Ὁ Μαθαῖος ὅμως ἀδιαφορεῖ γι’ αὐτὸ καὶ βάζει πρὶν ἀπὸ τὸν ἑαυτό του τὸν Θωμᾶ ποὺ ἦταν πολὺ κατώτερός του. Ἀλλὰ ἄς δοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν κατάλογο. Πρῶτος, ὁ Σίμων ποὺ λέγεται Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς του. Δὲν εἶναι κι αὐτὸ μικρὸ ἐγκώμιο. Τὸν ἕνα τὸν ὠνόμασε ἀπὸ τὴν ἀρετή του, τὸν ἄλλο ἀπὸ τὴν εὐγένεια τοῦ τρόπου. Ἔπειτα ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἰωάννης. Βλέπετε πὼς δὲν τοὺς βάζει κατὰ τὴν ἀξία τους. Ἐγὼ νομίζω πὼς ὁ Ἰωάννης δὲν εἶναι μόνο ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὸν ἀδελφό του. Ὕστερα πρόσθετε τὸ Φίλιππο καὶ Βαρθολομαῖο, τὸ Θωμᾶ καὶ τὸ Ματθαῖο τὸν τελώνη. Ὁ Λουκᾶς ἀντίθετα βάζει τὸ Ματθαῖο πρὶν ἀπὸ τὸ Θωμᾶ. Ἔπειτα ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου. Γιατὶ ἦταν ὅπως εἶπα καὶ τοῦ Ζεβεδαίου. Κι ὕστερα ἀφοῦ εἶπε τὸν Λεββαῖο ποὺ ὠνομάστηκε Θαδδαῖος καὶ τὸ Σίμωνα τὸ ζωλωτή, ποὺ τὸν ἀποκαλεῖ καὶ Κανανίτη, ἔρχεται καὶ στὸν προδότη. Μίλησε γι’ αὐτὸν ὄχι σὰν κανένας ποὺ τὸν μισοῦσε καὶ τὸν πολεμοῦσε ἀλλὰ σὰν κάποιος, ποὺ γράφει ἱστορία. Δὲν εἶπε ὁ ἄθλιος καὶ πανάθλιος ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸν εἶπε Ἰούδα Ἰσκαριώτη. Ἦταν κι ἄλλος Ἰούδας ὁ λεγόμενος Λεββαῖος καὶ Θαδδαῖος ποὺ ὁ Λουκᾶς λέει ὅτι ἦταν τοῦ Ἰακώβου. Ἰούδας τοῦ Ἰακώβου. Ξεχωρίζοντάς τον αὐτὸν λέει Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ποὺ τὸν παράδωσε. Καὶ δὲν ντρέπεται λέγοντας, αὐτὸς ποὺ τὸν παράδωσε κι ὅλα. Ἔτσι ποτὲ δὲν ἔκρυβαν ἀκόμα γι’ αὐτὰ ποὺ θεωροῦσαν αἰσχρά. Πρῶτος ἀπ’ ὅλους καὶ κορυφαῖος ὁ ἀγράμματος, ὁ ἄγνωστος. Ἀλλὰ ἄς δοῦμε καὶ σὲ ποιοὺς τοὺς στέλλει. Αὐτοὺς τοὺς δώδεκα, λέει, ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς. Ποιοὶ ἦσαν αὐτοί; Οἱ ψαράδες, οἱ τελῶνες. Γιατὶ τέσσερις ἦσαν ψαράδες, καὶ δύο τελώνες, ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Ἰάκωβος· ὁ ἕνας ἦταν καὶ προδότης. Καὶ τί τοὺς λέει; Χωρὶς περιστροφές τοὺς παραγγέλλει· Μὴ βαδίσετε τὸ δρόμο πρὸς τοὺς εἰδωλολατρικοὺς λαοὺς καὶ σὲ πόλη Σαμαρειτικὴ μὴν μπῆτε· κατευθυνθῆτε μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ παραστρατημένα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰσραήλ. Μὴ νομίσετε, ἐπειδὴ μὲ βρίζουν καὶ μὲ φωνάζουν δαιμονισμένο ὅτι τοὺς μισῶ καὶ τοὺς ἀποστρέφομαι. Αὐτοὺς πρώτους ἐνδιαφέρομαι νὰ διορθώσω, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους παίρνοντάς σας σ’ αὐτοὺς σᾶς στέλλω δασκάλους καὶ γιατρούς. Κι ὄχι μόνο σᾶς ἐμποδίζω νὰ κηρύξετε σ’ ἄλλους πρὶν ἀπ’ αὐτοὺς, ἀλλὰ δὲ σᾶς ἐπιτρέπω μήτε τὸ δρόμο νὰ πατήσετε ποὺ ὁδηγεῖ σ’ αὐτοὺς μήτε σὲ καμμιὰ πόλη τους νὰ μπῆτε.

δ΄. Γιατὶ κι οἱ Σαμαρεῖτες εἶναι ἀντίθετοι μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Μόλο ποὺ ἦσαν πιὸ εὔκολοι, γιατὶ ἦσαν πολὺ πιὸ κατάλληλοι στὴν πίστη ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν δυσκολώτεροι, τοὺς στέλλει ὡστόσο στοὺς σκληρότερους, δείχνοντας ὅτι αὐτοὺς φροντίζει καὶ κλείνοντας τὰ στόματα τῶν Ἰουδαίων καὶ προετοιμάζοντας τὸ δρόμο μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων. Αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν τὸν κατηγοροῦν, πάλι, ὅτι πῆγαν

στοὺς εἰδωλολάτρες καὶ φανῆ πὼς ἔχουν βάσιμη δικαιολογία ν’ ἀπομακρυνθοῦν ἀπ’ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀποστραφοῦν. Καὶ τοὺς ἀποκαλεῖ πρόβατα ποὺ παραστράτησαν, ὄχι ποὺ πήδησαν τὴν μάντρα καὶ ἔφυγαν, **ἐφευρίσκοντας ἀπὸ παντοῦ τρόπους νὰ τοὺς συγχωρήση καὶ προσπαθῶντας νὰ προσελκύση τὴ συμπάθειά τους**. Πηγαίνετε, τοὺς λέει, καὶ κηρύξετε ὅτι **εἶναι κοντὰ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**. Εἴδατε μεγαλεῖο ἀποστολῆς; Εἴδατε πῶς εἶναι τὸ ἀποστολικό ἀξίωμα; **Δὲν παίρνουν διαταγὴ νὰ μιλήσουν γιὰ τίποτα τὸ αἰσθητό**, οὔτε ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγαν οἱ γύρω ἀπὸ τὸν Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες, ἀλλὰ πράγματα**καινούργια** καὶ **παράδοξα**. Δὲν ἐκήρυτταν τέτοια ἐκεῖνοι ἀλλὰ τὴ γῆ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἐνῶ αὐτοὶ ἐδῶ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἐκεῖ. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἀπὸ τὴ διδασκαλία ἀνώτεροι ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴν ὑπακοὴ. Οὔτε ὀπισθοχωροῦν οὔτε διστάζουν ὅπως οἱ παλιοί. Ἀλλὰ μολονότι ἀκοῦν γιὰ κινδύνους καὶ πολέμους καὶ ἀνυπόφορα δεινὰ, μὲ πολλλὴν ὑπακοὴν δέχονται τὶς διαταγές, ἀφοῦ εἶναι κήρυκες τῆς βασιλείας. Καὶ γιατὶ εἶναι παράξενο, λέγει, ποὺ ὑπάκουσαν, ἀφοῦ δὲν κηρύττουν κανένα δυσάρεστο καὶ δύσκολο; Ἀλήθεια, δὲν εἶχαν πάρει καμμιὰ δύσκολη διαταγή; Δὲν ἀκοῦτε γιὰ τὶς φυλακίσεις, τὶς σταυρώσεις, τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, τὸ μῖσος ὅλων, ὅλα αὐτά, ποὺ λίγο πιὸ πέρα τοὺς ἔλεγε ὅτι θὰ ὑποστοῦν; Τοὺς ἔστελνε νὰ γίνουν γιὰ τοὺς ἄλλους πρόξενοι καὶ κήρυκες μυρίων, ἀγαθῶν, οἱ ἴδιοι ὅμως ἔλεγε καὶ προφήτευε ὅτι **θὰ πάθουν ἀθεράπευτα δεινά**. Ὕστερα γιὰ νὰ τοὺς δώση κῦρος λέγει· Θεραπεύετε τοὺς ἄρρωστους, καθαρίζετε τοὺς λεπρούς, βγάζετε τοὺς δαίμονες· **πήρατε δωρεὰ τὸ χάρισμα· δωρεὰ μοιράσετέ το**. Προσέξετε πῶς φροντίζει γιὰ τὴ συμπεριφορά τους, καθόλου λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι γιὰ τὰ θαύματα, δείχνοντας ὅτι**τὰ θαύματα χωρὶς τὴ συμπεριφορὰ δὲν εἶναι τίποτα**. Τοὺς περιορίζει λέγοντάς τους· δωρεὰ πήρατε τὸ χάρισμα, δωρεὰ μοιράστε το. Τοὺς προετοιμάζει νὰ εἶναι καθαροὶ ἀπὸ φιλοχρηματία. Κι ὕστερα γιὰ νὰ μὴ νομισθῆ πὼς εἶναι δικό τους κατόρθωμα καὶ ὑπερηφανευθοῦν ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ θὰ γίνουν τοὺς λέει· Δωρεὰ πήρατε τὸ χάρισμα, δωρεὰ μοιράστε το. Τίποτα δὲν χαρίζετε σεῖς σ’ ἐκείνους ποὺ σᾶς δέχονται. Γιατὶ δὲν ἐπληρώσατε γιὰ νὰ τὰ πάρετε, οὔτε ποὺ κοπιάσατε· εἶναι δικό μου χάρισμα σὲ σᾶς. Ἔτσι λοιπὸν δῶστε καὶ σὲ κείνους. Οὔτε μπορεῖτε νὰ βρῆτε τιμὴ ποὺ νὰ τοὺς ἀξίζη. Ὕστερα ἀποσπῶντας ἀμέσως τὴ ρίζα τῶν κακῶν λέει· Μὴν ἀποκτήσετε χρυσάφι, οὔτε ἄργυρο, οὔτε χαλκὸ στὶς ζῶνες σας, μήτε σάκκο γιὰ τὸ ταξίδι μήτε δύο χιτῶνες, μήτε παπούτσια, μήτε ραβδί. Δὲν εἶπε μὴν πάρετε μαζί σας, ἀλλὰ κι ἄν εἶναι δυνατὸ νὰ πάρετε ἀπὸ ἀλλοῦ, ἀποφύγετε τὴν κακὴ ἀσθένεια. Πολλὰ κατώρθωσε μὲ αὐτό. Πρῶτα ἀπομάκρυνε ἀπὸ τοὺς μαθητὰς κάθε ὑποψία. Δεύτερο τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ κάθε φροντίδα, ὥστε ν’ ἀφιερώνουν ὅλο τὸν καιρό τους στὴ διδασκαλία· τρίτο, τοὺς ἐμάθαινε τὴ δύναμή του. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς λέει ἔπειτ’ ἀπὸ αὐτό· Μὴ στερηθήκατε ἀπὸ τίποτα, ὅταν σᾶς ἔστειλα γυμνοὺς καὶ ξυπόλυτους; Δὲν τοὺς εἶπε ἀμέσως μὴν ἀποκτήσετε, ἀλλὰ ὅταν τοὺς εἶπε καθαρίζετε λεπρούς, βγάζετε δαιμόνια, τότε εἶπε· Μὴν ἀποκτήσετε τίποτα· δωρεὰ πήρατε τὸ χάρισμα, δωρεὰ μοιράστε το. Τοὺς ἔδινε ἐκεῖνο ποὺ ἦταν συμφέρον καὶ ἔπρεπε κι ἦταν δυνατό.**Θὰ ἔλεγε ἴσως κανένας ὅτι ἴσως τὰ ἄλλα εἶναι δικαιολογημένα. Ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ ἔχουν σάκκο στὸ ταξίδι, οὔτε δύο χιτῶνες, οὔτε ραβδί, οὔτε ὑποδήματα,**

γιὰ ποιό λόγο τὰ πρόσταξε; Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τοὺς ἀσκήση στὴν τελειότητα. Πιὸ πάνω οὔτε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν τοὺς ἄφησε νὰ φροντίζουν. Ἔτσι ἔπρεπε, ἀφοῦ θὰ τοὺς ἔστελνε δασκάλους στὴν οἰκουμένη. Γι’ αὐτὸ τοὺς βγάζει μέσα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση τους ἀγγέλους, γιὰ νὰ πῶ ἔτσι. Ἀπὸ κάθε βιοτικὴ φροντίδα τοὺς ἐλευθερώνει, γιὰ νὰ κατέχωνται ἀπὸ **μιὰ φροντίδα μονάχα, τῆς διδασκαλίας** καὶ πιὸ καλὰ κι ἀπ’ αὐτὴν ἀκόμα τοὺς ἐλευθερώνει λέγοντας· Μὴ φροντίσετε ὡς καὶ τί θά πῆτε. Ὥστε αὐτὸ ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι ἐνοχλητικὸ καὶ βαρὺ, αὐτὸ τὸ κάνει ὁλότελα εὔκολο καὶ ἐλαφρύ. Τίποτα δὲν τοὺς δημιουργεῖ τόσο καλὴ διάθεση, ὅσο τὸ ὅτι ἔχουν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ φροντίδες καὶ μέριμνες. Καὶ μάλιστα ὅταν μποροῦν νὰ μὴ στεροῦνται τίποτα χωρὶς αὐτὲς μὲ τὴν παρουσία μόνο τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ γίνεται τὸ πᾶν γι’ αὐτούς. Καὶ γιὰ νὰ μὴ λένε· Ἀπὸ ποῦ θὰ βροῦνε τὴν τροφὴ ποῦ μᾶς χρειάζεται; Δεν τοὺς λέει· Ἀκούσατε ποὺ σᾶς εἶπα πιὸ μπροστὰ παρατηρήσετε τὰ πουλιὰ τοὐρανοῦ. Δὲν ἦταν ἀκόμα σὲ θέση νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὴ τὴ διαταγή. Τοὺς εἶπε κάτι ἄλλο πολὺ κατώτερο· εἶναι ἄξιος τῆς τροφῆς του ὁ ἐργάτης. Τοὺς ἐδήλωσε ἔτσι ὅτι ἀπὸ τοὺς μαθητάς τους ἔπρεπε νὰ τρέφωνται. Κι ἔτσι οὔτε αὐτοὶ θὰ ὑπερηφανεύονταν εἰς βάρος τῶν μαθητῶν τους, ἐπειδὴ τάχα τους τὰ ἔδιναν ὅλα καὶ τίποτα δὲν ἔπαιρναν ἀπ’ αὐτοὺς κι οὔτε πάλι ἐκεῖνοι θ’ ἀπομακρύνονταν ἐπειδὴ θὰ τοὺς περιφρονοῦσαν ἐκεῖνοι.

ε΄. Ἔπειτα **γιὰ νὰ μὴ λένε μᾶς προτρέπεις νὰ ζητιανεύωμε γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ντρέπωνται γι αὐτό**, παρουσιάζει τὸ πρᾶγμα σὰν ὀφειλή, αὐτοὺς τοὺς καλεῖ ἐργάτες κι ὅ,τι τοὺς δίνουν μισθό. Μὴ νομίσετε λέει, ἐπειδὴ ἡ ἐργασία σας ἐκδηλώνετεαι μὲ λόγους, ὅτι εἶναι μικρὴ ἡ εὐεργεσία ποὺ κάνετε. Γιατὶ ἔχει τοὺς κόπους της καὶ ὅ,τι δώσουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴ δέχονται, δὲν τὸ δίνουν χάρισμα ἀλλὰ **σὰν ἀμοιβή**. Γιατὶ ὁ ἐργάτης εἶναι ἄξιος τῆς τροφῆς του. Αὐτὸ τὸ εἶπε, ὄχι ἐπειδὴ ἤθελε νὰ παρουσιάση ὅτι ἀξιζουν τότο πολὺ οἱ ἀποστολικοί κόποι. Μακρυὰ ἀπὸ τέτοια σκέψη. Ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους νομοθετεῖ νὰ μὴ ζητοῦν τίποτε περισσότερο καὶ αὐτοὺς ποὺ δίνουν θέλει νὰ πείση ὅτι δὲν τὰ κάνουν ἀπὸ γενναιοδωρία ἀλλὰ γιατὶ ὀφείλουν. Καὶ σ’ ὅποια πόλη καὶ χωριὸ μπῆτε ἐξετάσετε ποιὸς εἶναι ἄξιος μέσα σ’ αὐτὴ καὶ μείνετε ἐκεῖ ὥσπου νὰ φύγετε. Ἐπειδὴ σᾶς εἶπα· Ἀξίζει ὁ ἐργάτης τὴν τροφή του, τοὺς λέει δὲ σᾶς ἄνοιξα ὅλων τὶς θύρες. Ἀλλὰ κι ἐδῶ νὰ δείχνετε πολλὴ προσοχή. Αὐτὸ καὶ τὴ φήμη σας θὰ ὠφελήση ἀλλὰ καὶ τὴ συντήρησή σας. Ἂν εἶναι ἄξιος θὰ σᾶς δώση τροφή. Καὶ μάλιστα ὅταν δὲν τοῦ γυρεύετε τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα. Καὶ δὲν προστάζει νὰ ζητοῦν τοὺς ἄξιους μόνο ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀλλάζουν σπίτια, ὥστε μήτε αὐτὸς ποὺ φιλοξενεῖ νὰ στενοχωρῆται μήτε οἱ ἴδιοι νὰ φημισθοῦν πὼς ζητοῦν τὸ καλὸ φαγητὸ καὶ τὴν ἄνεσή τους. Τὸ ἐφανέρωσε αὐτὸ λέγοντας· Μένετε ἐκεῖ ὥσπου νὰ φύγετε. Βλέπετε πῶς **αὐτοὺς τοὺς κάνει διακριτικοὺς** καὶ **αὐτοὺς ποὺ τοὺς φιλοξενοῦν πρόθυμους**, δείχνοντας ὅτι αὐτοὶ εἶναι πιὸ πολὺ οἱ κερδισμένοι καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ὠφέλειας; Στὴ συνέχεια τὸ ἴδιο πάλι ἀναπτύσσοντας τοὺς λέει· Ὅταν μπαίνετε σ’

ένα σπίτι θὰ τοῦ ἀπευθύνετε χαιρετισμό. Κι ἄν εἶναι ἄξιο τὸ σπίτι καλά. Εἰδεμὴ θὰ γυρίση σὲ σᾶς ὁ χαιρετισμὸς σας. Βλέπετε ὡς ποιὸ σημεῖο φτάνουν οἱ συμβουλές του; Εἶναι πολὺ φυσικὸ, ἀφοῦ τοὺς προετοιμάζει γιὰ ἀγωνιστὰς τῆς εὐσέβειας καὶ κήρυκες τῆς οἰκουμένης. Κι ἔτσι δίνοντάς τους ἕνα πνεῦμα μετριοπάθειας καὶ κάνοντάς τους ἄξιους νὰ δεχτοῦν τὴ συμπάθειά τους λέει· Ὅταν βγαίνετε ἀπὸ τὸ σπίτι ἤ τὴν πόλη ἐκείνη ποὺ τυχὸν δὲ θὰ σᾶς δεχτῆ καὶ δὲ θ' ἀκούσουν τὸ λόγο σας, τινάξετε τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ πόδια σας. **Σὰς βεβαιώνων ὅτι περισσότερη ἀνοχὴ θὰ ἔχουν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως παρὰ ἡ πόλη αὐτή**. Τοὺς λέει· **Ἐπειδὴ διδάσκετε, μὴν περιμένετε γι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς χαιρετοῦν ἀλλὰ σεῖς πρῶτοι ν' ἀποδίδετε τιμή** . Κι ἔπειτα δείχνοντας ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ χαιρετισμὸ ἄδειο ἀλλὰ γιὰ εὐλογία τοὺς λέει· ἄν εἶναι ἄξιο τὸ σπίτι θὰ πάη σ' αὐτό. Ἄν ὅμως ὑβρίζη, πρώτη τιμωρία ποὺ δὲν θὰ ἀπολαύση εἶναι ἡ εἰρήνη καὶ δεύτερη θὰ πάθη τὴ συμφορὰ τῶν Σοδόμων. Καὶ τὶ σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσᾶς ἡ τιμωρία τους; Θὰ ἔχετε τὰ σπίτια τῶν ἄξιων. Καὶ**ἡ συμβουλή, τινάξετε τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ πόδια σας, τί νόημα ἔχει;** Ἤ γιὰ νὰ δείξουν ὅτι τίποτα δὲν ἐδέχτηκαν ἀπ' αὐτούς ἤ νὰ δοθῆ μαρτυρία γιὰ τὴ μακρὰ ὁδοιπορία τους, ποὺ ἔκαναν γι' αὐτούς. Σεῖς ὅμως προσέξετε πὼς **δὲν τοὺς δίδει ἀκόμα ὅλα**. Οὔτε τοὺς παραχωρεῖ τὴν ἱκανόητητα τῆς προγνώσεως, ὥστε νὰ μάθουν ποιός εἶναι ἄξιος καὶ ποιός ὄχι. Ἀλλὰ προστάζει νὰ παρητηροῦν, νὰ περιμένουν τὴν πεῖρα. Καὶ πῶς αὐτὸς ἔμεινε στοῦ τελώνη; Ἐπειδὴ ἔγινε ἄξιος μὲ τὴ μεταβολή του. Σεῖς ὅμως ἐξετάσετε πῶς ἀφοῦ τοὺς γύμνωσε ἀπ' ὅλα τοὺς τἄδωσε ὅλα, ἀφοῦ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ μένουν στὰ σπίτια τῶν μαθητῶν τους καὶ νὰ μπαίνουν σ' αὐτὰ χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτα. Ἔτσι κι ἀπὸ τὴν φροντίδα ἐλευθερώνονταν κι ἐκείνους τοὺς ἔπειθεν ὅτι ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ σωτηρία τους, εἶχαν ἔλθει, ἀφοῦ δὲν ἔφερναν τίποτα καὶ ἀφοῦ **δὲν ζητοῦσαν τίποτα** περισσότερο ἀπὸ τ' ἀπαραίτητα κι ἀφοῦ δὲν πήγαιναν στὰ σπίτια ὅλων γενικά. **Δὲν ἤθελε νὰ λάμπουν ἀπὸ τὰ θαύματα μόνο ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀρετή τους**. Γιατὶ **δὲν χαρακτηρίζει σὰν πνευματικὴ ζωή τίποτ' ἄλλο ὅσο τὴ λιτότητα καὶ τὴ δυνατὴ ἔλλειψη ἀναγκῶν** . Αὐτὸ τὸ γνώριζαν καὶ οἱ ψευδοπόστολοι. Γι' αὐτὸ κι ὁ Παῦλος ἔλεγε· Γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ ἴδιο σημεῖο μ' ἐμᾶς, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ αὐτοὶ καυχιοῦνται. Κι ἄν σὲ ξένο τόπο καὶ σ' ἄγνωστους ἀνθρώπους δὲν πρέπει νὰ ζητῆς τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν καθημερινὴ τροφή, πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει, ἄν μένης σπίτι του.

στ΄. Αὐτὰ ἄς μὴν τ' ἀκοῦμε μονάχα ἀλλὰ κι**ἄς τὰ μιμούμαστε.** Γιατὶ **δὲν ἔχουν λεχθῆ γιὰ τοὺς ἀποστόλους μόνο ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς κατόπιν ἁγίους** . Ἄς γίνωμε λοιπὸν ἄξιοι νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε. Γιατὶ ἀπὸ τὴ διάθεση ἐκείνων ποὺ ὑποδέχονται ἔρχεται αὐτὴ ἡ εἰρήνη καὶ πάλι πετάει καὶ φεύγει. Δὲ γίνεται αὐτὸ μόνο ἀπὸ τὴν εἰλικρίνεια ἐκείνων ποὺ τὴ διδάσκουν ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴν ἀξία ἐκείνων ποὺ τὴν παίρνουν. Κι **ἄς μὴ θεωροῦμε μικρὴ ζημία νὰ μὴν ἀπολαύσωμε τὴν τέτοια εἰρήνη**. Αὐτὴν ὁ προφήτης προαναγγέλλει λέγοντας· Ὡραῖα τὰ πόδια αὐτῶν ποὺ

εὐαγγελίζονται τὴν εἰρήνη. Ἔπειτα ἑρμηνεύοντας τὴν ἀξία της πρόσθεσε, ἐκείνων ποὺ εὐαγγελίζονται τὰ ἀγαθά. Αὐτὴν καὶ ὁ Χριστὸς παρουσίασε, ὅτι εἶναι μεγάλη λέγοντας· Σᾶς ἀφήνω εἰρήνη, **τὴν εἰρήνη μου σᾶς δίνω**. Καὶ πρέπει νὰ κάνωμε τὸ πᾶν, ὥστε νὰ τὴν ἀπολαύσωμε καὶ στὸ σπίτι καὶ στὴν ἐκκλησία. Γιατὶ καὶ τὴν ἐκκλησία ὁ προϊστάμενος δίνει εἰρήνη. Καὶ τοῦτο γίνεται ἐκείνου τύπος καὶ πρέπει νὰ δεχώμαστε τὸν ἱερέα μὲ ὅλην τὴν προθυμία πρὶν ἀπὸ τὴν τράπεζα. Γιατὶ ἄν εἶναι βαρὺ νὰ μὴ μεταδίδης ἀπὸ τὴν τράπεζα, πολὺ βαρύτερο εἶναι ν’ ἀποφεύγης ἐκεῖνον ποὺ μιλᾶ. Γιὰ μᾶς κάθεται ὁ ἱερέας, γιὰ μᾶς ὁ δάσκαλος· μοχθοῦν καὶ ταλαιπωροῦνται. Τί θὰ μπορέσωμε λοιπὸν ν’ ἀπολογηθοῦμε, ἀφοῦ δὲν τοῦ δίδομε μήτε τὴν φολοξενία ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἀκρόασή του; Σπίτι ὅλων εἶναι ἡ ἐκκλησία, κι ἀφοῦ μπῆτε σεῖς ἐρχόμαστε ἐμεῖς διατηρῶντας τὸ παράδειγμα ἐκείνων. Γι’ αὐτὸ καὶ εὐχόμαστε κοινὴ σ’ ὅλους σας τὴν εἰρήνη εὐθὺς μόλις μποῦμε, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια ἐκείνη. Κανένας λοιπὸν ὅταν μποῦν οἱ ἱερεῖς κι οἱ διδάσκαλοι ἄς μὴν εἶναι ἀδιάφορος οὔτε ἀπρόσεκτος· δὲν εἶναι μικρὴ τιμωρία γι’ αὐτό. Γιατὶ ἐγὼ τουλάχιστον θὰ ἤθελα ἀμέτρητες φορὲς νὰ μπῶ στὸ σπίτι κάποιου ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ μὴν εὕρω φαγητό, παρὰ ἐδῶ νὰ μιλῶ καὶ νὰ μὴ μὲ ἀκοῦτε. Αὐτὸ εἶναι πιὸ δυσάρεστο γιὰ μένα ἀπὸ ἐκεῖνο, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι σπουδαιότερο. Τὰ μεγάλα κτήματά μας ἐδῶ βρίσκονται· ἐδῶ ὅλες μας οἱ ἐλπίδες. Τί ὑπάρχει ἐδῶ ποὺ δὲν εἶναι μεγάλο καὶ φρικτό; Γιατὶ ἡ τράπεζα αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ πολύτιμη κι εὐχάριστη καὶ ὁ λύχνος ἀπὸ τὸ λύχνο. Καὶ γνωρίζουν πόσες ἀσθένειες ἐθεράπευσαν, ἀφοῦ ἄλειψαν μὲ τὸ ἅγιο ἔλαιο μὲ πίστη τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε. Καὶ τὸ κιβώτιο αὐτὸ εἶναι ἀπὸ κεῖνο πιὸ καλὸ καὶ πιὸ ἀπαραίτητο, γιατὶ δὲν ἔχει ροῦχα ἀλλὰ ἐλεημοσύνη κλεισμένη μέσα. Κι ὅμως τὸ ἔχουν λίγοι ἀποχτήσει. Ἐδῶ ὑπάρχει καὶ κλίνη καλύτερη ἀπὸ κείνη· ἡ ἀνάπαυση ποὺ δίνουν οἱ θεῖες Γραφὲς εἶναι πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ κάθε κλίνη. Κι ἄν εἴχαμε ἐπιτύχει τὴν ὁμόνοιά μας οὔτε ἄλλο σπίτι θὰ εἴχαμε ἐκτὸς ἀπὸ αὐτή. Κι ὅτι δὲν εἶναι δύσκολο αὐτὸ ποὺ εἶπα, τὸ μαρτυροῦν οἱ τρεῖς καὶ πέντε χιλιάδες ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα σπίτι καὶ μιὰ τράπεζα καὶ μιὰ ψυχή. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέχομε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν ἐκείνων καὶ κατοικήσαμε σὲ χωριστὰ σπίτια, τουλάχιστον ὅσες φορὲς μαζευόμαστε ἐδῶ, ἄς τὸ κάμωμε μὲ προθυμία. Ἄν εἴμαστε στὰ ἄλλα φτωχοὶ καὶ ἀσήμαντοι, σ’ αὐτὰ εἴμαστε πλούσιοι. Γι’ αὐτὸ ἐδῶ τουλάχιστο ὅταν ἐρχώμαστε σὲ σᾶς νὰ μὰς δέχεστε μὲ ἀγάπη. Κι ὅταν πῶ «*Εἰρήνη σὲ σᾶς*», καὶ σεῖς ἀπαντήσετε καὶ «*στὸ πνεῦμα σου*», μὴν τὸ λέτε μὲ τὴ φωνὴ μονάχα ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ διάθεσή σας, ὄχι μὲ τὸ στόμα ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχή. Κι ἄν ἐδῶ εὔχεσαι «*εἰρήνη*» καὶ «*στὸ πνεῦμα σου*», κι ἔξω μὲ πολεμᾶς ἐξευτελίζοντας καὶ κατηγορῶντας με, περιλούοντάς με κρυφὰ μὲ χίλιες κατηγορίες, τί εἰρήνη εἶναι αὐτή; Ἐγὼ ὡς τόσο κι ἄν μύριες φορὲς μὲ κατηγορήσεις, μὲ καθαρὴ καρδιὰ σοῦ δίνω τὴν εἰρήνη, μὲ εἰλικρινῆ διάθεση καὶ ποτὲ δὲν μπορῶ νὰ πῶ γιὰ σᾶς κάτι τὸ κακό· γιατὶ ἔχω πατρικὴ καρδιά. Κι ἄν σᾶς ἐπιπλήξω κάποτε, τὸ κάμω ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Σεῖς ὅμως ποὺ μοῦ κάνετε κακὸ στὰ κρυφὰ καὶ δὲ μὲ δέχεσθαι στὸ σπίτι τοῦ Κυρίου, φοβοῦμαι μὴ μεγαλώσετε πάλι τὴ λύπη μου. Ὄχι γιατὶ μὲ βρίσατε καὶ μὲ διώξατε ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀποκρούσατε τὴν εἰρήνη καὶ ἐπισύρατε ἀπάνω σας τὴ βαρειὰ τιμωρία. Κι ἄν ἐγὼ δὲν τινάξω τὴ σκόνη κι ἄν δὲν στραφῶ σὲ ἄλλους, ἡ ἀπειλὴ μένει ἀμετακίνητη. Πολλὲς φορὲς ἐγὼ σᾶς εὔχομαι

τὴν εἰρήνη καὶ ποτὲ δὲν θὰ σταματήσω νὰ τὸ κάνω. Κι ἄν ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὕβρεις δὲ μὲ δεχτῆτε κιόλας, οὔτε τότε δὲ τινάζω τή σκόνη. Ὄχι ἐπειδὴ παρακούω τὸν Κύριο ἀλλὰ ἐπειδὴ ποθῶ πολὺ τὴν σωτηρία σας. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔπαθα καὶ τίποτα γιὰ σᾶς, οὔτε μακρὺ ταξίδι ἔκανα, οὔτε ἦρθα μὲ τὸ ἐξωτερικὸ ἐκεῖνο καὶ τὴν ἀκτημοσύνη –γι αὐτὰ κατηγορῶ τὸν ἑαυτό μου πρῶτα- οὔτε χωρὶς παπούτσια οὔτε χωρὶς δεύτερο χιτῶνα. Γι’ αὐτὸ ἴσως, κι ἐσεῖς ὑστερεῖτε. Αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς φθάνει γιὰ τὴν ἀπολογία σας. Τὸ δικό μου σφάλμα εἶναι μεγαλύτερο, δὲν βοηθεῖ ὅμως τὴ συγχώρησή σας.

ζ΄. Τότε τὰ σπίτια ἦσαν ἐκκλησίες τώρα ἡ ἐκκλησία ἔγινε σπίτι. Δὲν μποροῦσες τότε νὰ πῆς κανένα βιοτικὸ στὸ σπίτι· δὲν μπορεῖς τώρα κανένα πνευματικό νὰ πῆς στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ κι ἐδῶ μεταφέρετε τὴν ἀγορά. Κι ἐνῶ μιλάει ὁ Θεὸς δὲν ἀκοῦτε σιωπηλὰ ἀλλὰ τὰ ἀντίθετα πράγματα ἀναμειγνύετε καὶ μακάρι αὐτὰ νὰ σᾶς ἀφοροῦσαν ἀλλὰ σεῖς λέτε κι ἀκοῦτε αὐτὸ ποὺ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μαζί σας. Γι’ αὐτὸ θρηνῶ καὶ δὲν παύω. Οὔτε εἶναι δυνατό ν’ ἀλλάξω αὐτὸ τὸ σπίτι ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ μένω ἐδῶ, ὥσπου νὰ βγοῦμε ἀπὸ τῆ ζωή αὐτή. Δεχθῆτε μας λοιπόν, ὅπως ὁ Παῦλος πρόσταξε. Δὲν εἶχε γιὰ τραπέζι μιλήσει τότε ἀλλὰ γιὰ γνώμη καὶ ψυχή. Αὐτὸ κι ἐγὼ ζητῶ ἀπὸ σᾶς, τὴν ἀγάπη, τὴ φιλία, τὴ θερμὴ καὶ γνήσια. Κι ἄν δὲν τὸ ἀνέχεστε αὐτό, ἀγαπήσετε τουλάχιστονν τὸν ἑαυτό σας τὸν ἴδιο ἀφήνοντας τὴν ἀδιαφορία ποὺ σᾶς κατέχει. Εἶναι ἀρκετό αὐτὸ καὶ θὰ μὲ παρηγορήση, ἄν σᾶς δῶ νὰ προκόβετε καὶ νὰ γίνεσθει καλύτεροι. Ἔτσι κι ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω μεγαλύτερη ἀγάπη. Ἂν καὶ μ’ ἀγαπᾶτε λιγώτερο μόλο ποὺ σᾶς ἀγαπῶ πιὸ πολύ. Πολλὰ εἶναι ὅσα μᾶς ἑνώνουν. Μπροστὰ μας εἶναι τὸ ἴδιο τραπέζι, ἕνας Πατέρας μᾶς γέννησε, ὅλοι προκαλέσαμε τοὺς ἴδιους πόνους τῆς γένας, εἴμαστε ὅλοι ἀπὸ τὴν ἴδια ζύμη, ἀλλὰ καὶ μᾶς δόθηκε νὰ πίνωμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι. Γιατὶ θέλοντας Ὁ Πατέρας νὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν ἀγάπη μεταξὺ μας μηχανεύτηκε κι αὐτό, νὰ πίνωμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀντάξιος τῶν ἀποστόλων. Τὸ ὁμολογῶ καὶ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἀρνηθῶ· οὔτε τῆς σκιᾶς τους ἄξιοι δὲν εἴμαστε. Σεῖς ὅμως νὰ κάνετε ὅ,τι πρέπει. Δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ σᾶς ντροπιάση, ἀλλὰ νὰ ὠφελήση πιὸ πολύ. Ὅταν καὶ σ’ ἀνάξιους ἀνθρώπους δείξετε τόσο μεγάλη ἀγάπη καὶ ὑπακοή, τότε ἡ ἀμοιβή σας θὰ εἶναι μεγαλύτερη. **Οὔτε σᾶς λέω δική μου γνώμη**, γιατὶ δὲν ἔχετε δάσκαλο στὴ γῆ. **Ὅ, τι μᾶς παραδόθηκε, δίνομε**. Κι ἐνῶ δίνομε, τίποτα παρὰ πάνω ἀπὸ σᾶς δὲ ζητοῦμε παρὰ μόνο τὴν ἀγάπη σας. Ἂν εἴμαστε ἀνάξιοι καὶ γι’ αὐτὸ, θὰ γίνωμε γρήγορα ἄξιοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας πρὸς σᾶς. Ἂν καὶ ἔχωμε διαταγὴ νὰ μὴν ἀγαποῦμε μόνο ὅσους μᾶς ἀγαποῦν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθρούς μας. Ποιὸς λοιπὸν εἶναι ὁ τόσο σκληρὸς καὶ ἄγριος ποὺ δέχτηκε ἕνα τέτοιο νόμο καὶ θὰ ἀποστραφῆ καὶ θὰ μισήση ὅσους τὸν ἀγαποῦν, ἀκόμα κι ἄν γεμίσουν τὴν ψυχὴ του μύριες κακίες; Κοινωνήσαμε σὲ τραπέζι πνευματικό, ἄς κοινωνήσωμε καὶ σὲ ἀγάπη πνευματική. Γιατὶ ἄν οἱ λησταὶ ποὺ παίρνουν μερίδιο ἀπὸ λάφυρα ξεχνοῦν τὸ χαρακτῆρα τους, τὶ ἀπολογία θὰ κάνωμε ἐμεῖς, ποὺ ἐνῶ κοινωνοῦμε ἀδιάκοπα τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, δὲν μιμούμαστε μήτε ἐκείνων τὴν ἡμεράδα; Σὲ πολλοὺς ὅμως στάθηκε ἀρκετὸ νὰ τοὺς ἑνώση σὲ

φιλία, ὄχι τὸ τραπέζι μόνο ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ἦσαν ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη. Κι**ἐμεῖς ὅταν ἔχωμε τὴν ἴδια πόλη, τὸ ἴδιο σπίτι, τὸ τραπέζι τὸ δρόμο, τὴ θύρα, τὴν ἴδια ρίζα καὶ ζωὴ καὶ ἀρχηγὸ καὶ βοσκὸ τὸν ἴδιο καὶ βασιλιὰ καὶ δάσκαλο καὶ κριτὴ καὶ πλάστη καὶ πατέρα καὶ ὅταν τὰ ἔχωμε ὅλα κοινά, πως θὰ γινώμαστε ἄξιοι συγγνώμης, ὅταν χωριζώμαστε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο;** Μήπως ζητᾶτε τὰ θαύματα, ποὺ μπαίνοντας ἔκαμαν ἐκεῖνοι, λεπροὶ νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ ἐκδιώκωνται δαίμονες καὶ νὰ ἀνασταίνωνται νεκροί; Ἀλλὰ κι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς ἀνωτερότητός μας καὶ τῆς ἀγάπης, νὰ μὴν πιστεύωμε δηλαδὴ στὸ Θεὸ μὲ ἀποδείξεις. Γιατὶ βέβαια γι’ αὐτὸ τὸ λόγο καὶ μ’ ἄλλα ἀκόμα ἔπαυσε ὁ Θεὸς τὰ θαύματα. **Τώρα δὲν γίνονται θαύματα κι ὅμως ὅσοι ἔχουν εὐεργετητθῆ μὲ ἄλλα χαρίσματα εἴτε μὲ σοφία, εἴτε μ’ εὐλάβεια, δὲν κρύβουν τὴν κενοδοξία τους, ὑπερηφανεύονται, χωρίζουν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἂν γίνονται καὶ θαύματα θὰ ἔμενε τίποτα ποὺ νὰ μὴ χωριζόταν;** Καὶ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἁπλῆ σκέψη τὸ μαρτυροῦν οἱ Κορίνθιοι ποὺ χωρίστηκαν σὲ πολλὲς παρατάξεις. **Μὴ ζητᾶτε λοιπὸν θαύματα ἀλλὰ ψυχικὴ ὑγεία**. Μὴ ζητᾶτε νὰ δῆτε ν’ ἀνασταίνεται ἕνας νεκρός, ἀφοῦ μάθατε ὅτι θ’ ἀναστηθῆ ὅλη ἡ οἰκουμένη. Μὴ ζητᾶτε νὰ δῆτε νὰ θεραπεύεται ἕνας τυφλὸς ἀλλὰ κοτάξετε πῶς ὅλοι βρῆκαν καλύτερη καὶ χρησιμότερη ὅραση. Καὶ μάθετε καὶ σεῖς νὰ παρατηρῆτε μὲ σωφροσύνη καὶ διορθώσετε τὰ μάτια σας. Γιατὶ **ἂν ζούσαμε ὅλοι ὅπως ἔπρεπε, θὰ μᾶς ἐθαύμαζαν οἱ εἰδωλολάτρες περισσότερο ἀπ’ ὅ, τι ἐκείνους ποὺ θαυματουργοῦν**. Γιατὶ τὰ θαύματα παρακολουθοῦνται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τῆν ὑποψία ὅτι εἶναι φαινομενικά ἤ κρύβουν πονηρία, μ’ ὅλο ποὺ τὰ δικὰ μας δὲν εἶναι ὅμοια. **Ἡ καθαρὴ ζωὴ ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ δεχθῆ τέτοια μεταχείριση ἀλλὰ ἡ ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς κλείνει ὅλων τὰ στόματα**.

η΄. Γι’ αὐτὴ λοιπὸν ἄς φροντίζωμε. Τῆς **ἀρετῆς** ὁ πλοῦτος εἶναι μεγάλος καὶ τὸ θαῦμα της ἐξαιρετικό. **Αὐτὴ παρέχει τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία** καὶ κάνει ὥστε νὰ παρουσιάζεται αὐτὴ μέσα στὴ δουλεία. Δὲν ἀπαλλάσσει βέβαια ἀπὸ τὴν δουλεία ἀλλὰ ἐνῶ εἴμαστε δοῦλοι μᾶς παρουσιάζει καλύτερους ἀπὸ ἐλεύθερους ποὺ εἶναι σημαντικώτερο ἀπὸ τὴν παραχώρηση τῆς ἐλευθερίας. Δὲν κάνει πλούσιο τὸ φτωχὸ ἀλλὰ τὸν παρουσιάζει μέσα στὴ φτώχεια του πιό εὔπορο ἀπὸ τὸν πλούσιο. Ἂν θέλη κάποιος νὰ κάνη καὶ θαύματα, ἄς ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ἁμαρτήματα καὶ θὰ κατορθώση τὸ πᾶν. **Εἶναι μεγάλος δαίμονας ἡ ἁμαρτία, ἀγαπητοί, κι ἄν βγάλης αὐτὴν κάνεις κατόρθωμα μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ διώχνουν μύριους δαίμνονες**. Ἀκοῦστε τὸν Παῦλο νὰ μιλάη καὶ νὰ **θέτη στὴν πρώτη μοῖρα τὴν ἀρετὴ κι ὄχι τὰ θαύματα**. Ζηλέψετε λέγει, τὰ χαρίσματα τὰ καλύτερα. Καὶ σᾶς δείχνω ὁλοκάθαρα τὸ δρόμο. Κι ὅταν πρόκειτα νὰ μιλήση γιὰ τὸ δρόμο αὐτό, δὲ μιλάει γι’ ἀνάσταση νεκρῶν οὔτε γιὰ καθάρισμα λεπρῶν, οὔτε ἄλλα παρόμοια. Ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ μιλάει γιὰ τὴν **ἀγάπη**. Ἀκοῦστε καὶ τὸ Χριστὸ ποὺ λέει· Μὴ χαίρετε γιατὶ σᾶς ὑπακούουν τὰ δαιμόνια ἀλλὰ γιατὶ τὰ ὀνοματά σας γράφτηκαν στοὺς

οὐραναούς. Καὶ πρὶν ἀπ’ αὐτὸ τοῦτο· Πολλοὶ θὰ μοῦ ποῦν ἐκείνη τὴν ἡμέρα· Δὲν προφητεύσαμε στ’ ὄνομά σου καὶ δὲ βγάλαμε τὰ δαιμόνια καὶ δὲν κάναμε θαύματα πολλά; Καὶ τότε θὰ τοὺς ὁμολογήσω, **δὲ σᾶς γνωρίζω**. Κι ὅταν ἦταν νὰ σταυρωθῆ, κάλεσε τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε· **Μὲ τοῦτο θὰ καταλάβουν ὅλοι πὼς εἴστε μαθηταί μου**· ὄχι ἄν βγάζετε δαιμόνια ἀλλὰ **ἄν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας**. Καὶ πάλι· Μὲ αὐτὸ θὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι σὺ μ’ ἔστειλες, ὄχι ἄν αὐτοὶ σηκώνουν νεκρούς ἀλλὰ ἄν εἶναι **ἑνωμένοι**. Γιατὶ **ἡ δύναμη τοῦ θαύματος πολλὲς φορὲς ἄλλον ὠφέλησε κι ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔχει τὸν ἔβλαψε σπρώχνοντάς του στὴν ἀνοησία καὶ τὴν κενοδοξία** ἄν καὶ μὲ κάποιον ἄλλον τρόπο στὰ καθημερινὰ ἔργα ὅμως δὲν χωρεῖ τέτοια ὑποψία ἀλλὰ κι αὐτοὺς ποὺ τὰ πράττουν ὠφελοῦν καὶ πολλοὺς ἄλλους. Αὐτὰ λοιπὸν ἄς πράξωμε μὲ πολλὴ φροντίδα.**Ἄν τὴ σκληρότητά σου τὴν μεταβάλης σὲ ἐλεημοσύνη, τότε τὸ νεκρωμένο χέρι ζωοποιεῖς. Ἄν ἀφήσης τὰ θέατρα καὶ πηγαίνης στὴν ἐκκλησία, τότε διώρθωσες τὸ κουτσὸ πόδι. Ἄν πάρης τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴν πόρνη καὶ τὴν ξένη ὀμορφιά, ἤσαν τυφλὰ καὶ τὰ ἄνοιξες. Ἄν στὴ θέση τῶν σατανικῶν τραγουδιῶν μάθης ψαλμοὺς πνευματικούς, ἤσουν βουβὸς κι ἀπόκτησες τὴν ὁμιλία. Αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ μεγάλα θαύματα. Αὐτὰ εἶναι τὰ θαύματα ποὺ δὲν τὰ περιμένομε. Ἄν αὐτὰ τὰ θαύματα πραγματοποιοῦμε ἀδιάκοπα θὰ γίνωμε κι ἐμεῖς μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο μεγάλοι καὶ θαυμαστοὶ καὶ τοὺς κακοὺς ὅλους θὰ τοὺς σύρωμε στὴν ἀρετὴ καὶ θ’ ἀπολαύσωμε τὴ μέλλουσα ζωή.** Αὐτὴν μακάρι ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχωμε μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

("Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον" Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.185-203)

(Πηγή ηλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.com)